Той мавр, наче прянощ південний,
Жаский і німотно ніжний.
В нього тіло пругке і темне,
І звірино якось безгрішне.

В нього дико посвічує око,
Коли з легким в суглобах хрустом
Він ховає в кишеню глибоку
З сотню білих мережаних хусток.

Його кредо таке, вочевидь, не схоже
На всі решта (бо в решти його немає).
Він винюхує чорними ніздрями ложе.
Він зачіпку на пімсту шукає.

А тоді у системі стерео й моно
Розірветься заласним і первісним риком.
Як тобі не кохати його, Дездемоно?!
Помолись, помолись божим ликам.